

>> foto röportaj

Aytaç Togay

Fotoğraf Sanatçısı

aytac.togay@gmail.com

Amatör futbolcular

Bundan yıllar önce büyükbabam, hemen her yaz tatilinde beni elimden tutup şehrin ikinci liginde oynayan futbol takımının altyapı seçmelerine götürürdü. İstisnasız her yaz tatilinin başında evimizde yaşanan bir ritüeldi bu. Yeni bir spor ayakkabı alınır, geçen yazdan kalan forma, şort ve çoraplar giyilir, stadyumun yanında yer alan toprak sahanın yolu tutulurdu. Seksenli yıllardı ve bu tip seçmelere benim gibi yanında velisiyle gelen çok az çocuk vardı. Anne babaların çocukları için kurdukları gelecek düşlelerinde "futbolcu olmak" henüz ilk sıralarda yer almıyordu. Ülkede yeni bir dönem başlarken, hayaller şimdiye göre daha mütevazî, değişim ise çok daha yavaştı. 20 yıl aradan sonra elimde fotoğraf makinemle anılarımı yoklamaya karar verdiğim-

de; geçmişte kalmış, üzerleri örtülmüş dehlizlerimi yeniden keşfetme yollarını aramaya koyuldum. Zaten fotoğraf çekmek benim için henüz onunla tanışmadan önce yaşadıklarına bir de elimde makinemle yeniden bakmak demektir. Çocukluğum beni adeta geri çağırıyordu. Fotoğraf makinemle başbaşa kaldığım zamanlarda aklımdan geçen ve yeniden içine girmemi bekleyen dehlizlerin başında yukarıda anlattığım amatör takım seçmelerinde yaşadıklarım geliyordu. Karşımda, geçen süre içerisinde popülerliği günden güne artan ve büyümesi önlenemez bir sektör haline gelen devasa bir ekonomi ve iştah kabartan bir rant alanı vardı. Bu yüzden ayaklarım beni uzun bir aradan sonra bir kez daha amatör hayatların yaşandığı dünyalara

götürdü. Karşıma çıkan dünya ise bıraktığım dünyadan çok daha farklıydı. İşe, futbolcu olmak için annesinin babasının elinden tutup gelen, antrenmanlar için aldığı eğitimi boş verip okuldan izin kağıdı getiren, deplasmanlara giden, kendisini izleyen "büyük takım abileri" için gözü hiçbir şey görmeden ölümüne oynayan, tek ve en büyük hayalleri "amatör sözleşmeden profesyonele geçmek" olan çocuklardan, çocuklarının kurtuluşunu kendi kurtuluşları olarak gören anne babalardan, eski futbolcu antrenörlerden, köfte-ekmekçilerden, hayalleri biraz daha ünlü olabilmek için süper ligde maç yönetmek olan amatör hakemlerden, sayfalarına malzeme arayan yerel muhabirlerden, kar, kış demeden onları takip eden cefakâr taraftarlar-

© Aytaç Togay

© Aytaç Tığay

© Aytaç Tığay

© Aytaç Tığay

dan başladım. Hemen her hafta sonu onlarla birlikte olup, onlar gibi düşünüp, onlar gibi yaşamaya, beraber maç izlemeye, soludukları havadan nasiplenmeye çalıştım. Anlatmak istediğim hikâyelere hazırlanma süresi dahil olmak üzere yaklaşık 5 yıl boyunca onların dünyasının içine girmeye gayret ettim. Hikayelerin sergi, kitap

gibi mecralar yoluyla daha geniş bir dünyaya ulaşması adına çalışmaya devam ediyorum.

Hayallerin kimyası değişiyor

O hayatları çekmeye başladıktan sonra anladım ki, zaman geçtikçe hayallerin de kimyası değişti-

yor, başka bir şekil alıyordu. Dünyanın her yerinde olduğu gibi burada da ülkenin vitrininde olan futbolcu ağabeylerinin peşinden gitmek için çırpınan bu çocukların hikâyeleri benim hikâyeme hiç benzemiyordu. Her geçen gün endüstriyelleşme konusunda yol alan ve kendi koyduğu kurallarını büyük bir katılıkla uygulayan futbol dünyasının içinde amatör futbolcular, adları amatör olmasına karşın düşünce yapıları ve hayata bakışları ile çoktan profesyonel hale gelmişlerdi bile. Artık kendi aralarında, profesyonel futbolcu oldukları zaman binecekleri otomobilleri, birlikte olacakları mankenleri, giyecekleri kıyafetleri konuşur olmuşlardı. Onların dünyası hayal kurma konusunda mütevazılığa yer bırakmıyordu.

Zamanların geçtiği o mekânlarda; antrenmanlardan, deplasman seyahatlerinden, seyir satıcılardan, cefakâr taraftarlardan, suni çim, doğal çim, toprak sahalardan, soyunma odalarından, devre aralarından tanıdık bir şeyler bulmaya çalıştım. Oysa ne hayaller, ne sahalardan, ne çocuklar, ne de ben aynıydık. 20 yıl öncesinden bugüne kalan tek şey; ister kurtuluşuna, ister hayaline azimle koşan bu çocuklardan gelen kesif ter kokusu. **i**

© Aytaç Tığay

>> foto röportaj

© Aytaç Toğay

© Aytaç Toğay